

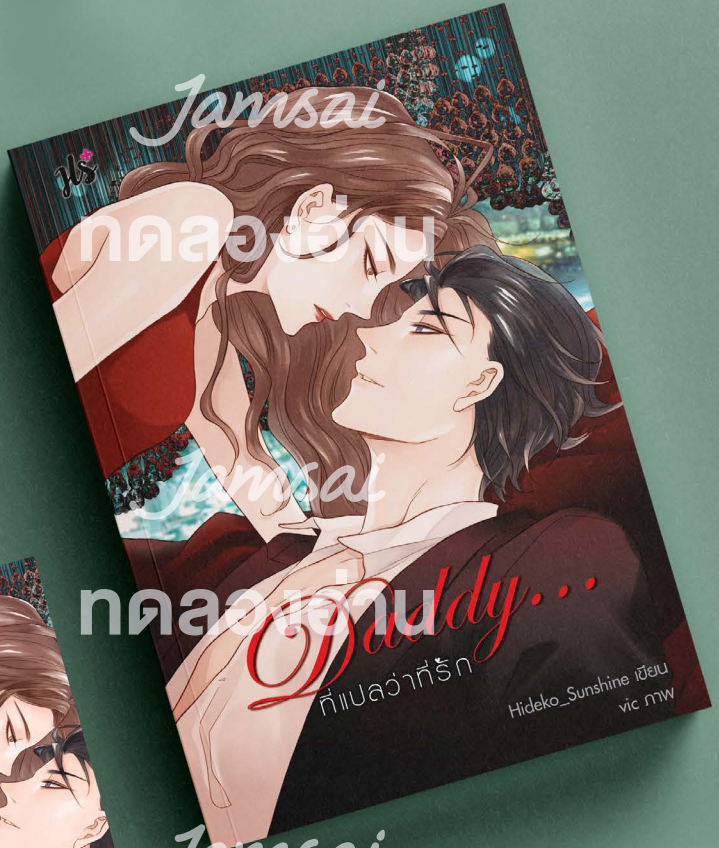
ปสร

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
Daddy...
ทดลองอ่าน
ที่แปลว่าที่รัก

Hideko_Sunshine เขียน
vic ภาพ

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน
Daddy...
ที่แปลว่ารัก

Hideko_Sunshine เขียน
vic ทพ

Jamsai
ทดลองอ่าน

www.jamsai.com Jamsai

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Daddy... ที่แปลว่าที่รัก

Hideko_Sunshine เอื้อยู

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2476-8

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตรร์ศศิ (vic)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พินิว

กร:ถษณนอมสยตต

ห้วงยสยตตคณ

www.greenread.com

คำนำ

ห่างหายกันไปสักพักกับเจ้าของผลงานสุดแซบอย่าง 'Hideko_Sunshine' ซึ่งวันนี้ก็ได้มีผลงานเล่มใหม่ที่แสนร้อนแรงเรื่อง 'Daddy... ที่แปลว่าที่รัก' มาให้นักอ่านทุกคนฟินไปกับความน่ารักของ 'หนูเมียง' นางเอกของเรา และความน่าหยิกน่าตีของ 'พีคริส' Sugar Daddy สายเปย์ แถมยังซี้หวงสุดๆ พระเอกของเรานั่นเองค่ะ

สำหรับใครที่ชื่นชอบผลงานของนักเขียนท่านนี้ รับรองว่าทุกคนจะไม่ผิดหวัง เพราะในเรื่องจัดหนักจัดเต็ม ทั้งความร้ายกาจของพระเอกที่จ้องจะจับนางเอก 'กิน' ความน่ารัก กุกกิกระหว่างความสัมพันธ์ของทั้งสอง รวมไปถึงตัวละครต่างๆ ที่เข้ามาสร้างสีสันและเรื่องราวอันหลากหลายไม่มีเบื่อแน่นอนค่ะ มาช่วยกันลุ้นว่าหนูเมียงจะรอดพ้นจากเสือร้ายอย่างพีคริสรีเปล่า แล้วฉายา Sugar Daddy ของพีคริสมาได้ยังไง เรื่องราวจะสนุกแค่ไหน พลิกหน้าต่อไปกันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

ดีใจมากที่ได้กลับมาเขียนจากใจนักเขียนในนาม Hideko_Sunshine อีกครั้ง!

รู้สึกว่าคุณจะไม่ได้เขียนแนววัยรุ่นมาสองปีแล้ว...นักอ่านลืมนั่นหรือยังคง
เค้ารอกลับมาแล้วน่าา หายไปนานมากกับแนว JLS พอหวนกลับมาแต่งอีกทีคือ
ก็ว้าวมาก แถมเพิ่มความรุนแรงด้วยการมี 18+ ต่อท้ายด้วย ฮาา ฉะนั้นเรื่องนี้
ก็จะรุนแรงมากกว่าแนว JLS ที่ผ่านๆ มาละคะ

แนวเรื่องมีความร้อนแรงผสมดราม่านิดหน่อย เหมือนจะเป็น 'Back to Basic' ละ
เพราะโอ้คิดถึงช่วงแรกๆ ที่แต่งนิยายก็เลยแต่งเรื่องนี้ขึ้นมา พระเอกกินเด็ก มีความ 5 ห.
(เหง หวง โหด ห้าม หื่น) และกลืนน้ำลายตัวเองสุดๆ >///< แต่คิดก็เขินแล้วว ยังไง
ก็ขอฝากที่คริสกับน้องเมียงด้วยนะคะ

เรื่องนี้...แต่งขึ้นในช่วงที่ชีวิตโอ้เจอกรรมหนัก เพราะคุณพ่อป่วยหนักจนต้อง
นอนโรงพยาบาลเป็นเวลาหนึ่งเดือนกว่าๆ และโอ้ก็เฝ้าคุณพ่อทุกวันจนกระทั่งท่าน
เสียชีวิต และวันที่ปิดต้นฉบับเรื่องนี้คือวันครบรอบหนึ่งเดือนหลังจากที่ท่านจากไป...
มันเป็นเรื่องยากมากที่จะเขียนนิยายรักหวานๆ สักเล่มในช่วงเวลาที่โศกเศร้า แต่
การเขียนนิยายเรื่องนี้ก็เหมือน 'ยา' ที่ช่วยทำให้โอ้สดใสและเข้มแข็งขึ้นอย่างรวดเร็ว

จึงหวังอย่างยิ่งว่านักอ่านจะสดใส เข้มแข็ง และมีความสุขกับนิยายเรื่องนี้ละคะ
ป.ล. เล่าเรื่องเศร้าในจากใจนักเขียน แต่นิยายไม่เศร้านะคะ ฮะๆๆ รับรองว่า
เมื่ออ่านเรื่องราวของคุณคริสกับหนูเมียงแล้วทุกคนจะแฮปปี้ อบอุ่น อ่อนหวาน และ
ร้อนแรงมากแน่นอน!

สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ตามนี้นะคะ

อัปนิยาย : http://my.dek-d.com/hideko_chan/

แฟนเพจ : <https://www.facebook.com/sunshine.jamsai>

ทวิตเตอร์ : http://twitter.com/Hideko_Sunshine

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

กฤติน ลาภิศโยธิน : คุณคริส
ผู้บริหารโรงแรมชื่อดังวัย 32 ปี...แต่ดีร้ายเจียบ

VS

มัททิดา รัตนมณี : น้องเมียง
นักศึกษาปี 4 อายุ 20 ปี...แมวน้อยจอมแสบ

บทนำ

อยากได้ก็ต้องได้!

ฉัน...ลุ่มหลงในรักของเขา
เขา...มีวเมมาในรักของฉัน
เรา...ต่าง 'หลงรัก' ในกันและกัน

วันศุกร์ 23.07 น.

Chandelier Club

ฉันอยู่ที่นี่อยู่ในชั้นใต้ดินของ 'โรงแรมลาภศิโยธิน' ซึ่งเป็นโรงแรมชื่อดังระดับห้าดาว ตั้งอยู่ในย่านที่ดินราคาแพง มีกลุ่มเป้าหมายเป็นคนที่มีความร่ำรวยและชาวต่างชาติ

ภายในแบ่งเป็นโซนแดนซ์และโซนนั่งเล่นที่มักเปิดเพลงแจ๊ซเคล้าคลอเหมาะสำหรับลูกค้าที่อยากมานั่งจิบเครื่องดื่มพูดคุยกัน ซึ่ง 'เมียง' กับเพื่อนสนิทอย่าง 'ไลลา' ก็กำลังนั่งอยู่ในโซนนี้

"เป็นไง...ถูกใจมั๊ย"

ไลลาถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นหลังจากที่พนักงานนำเครื่องดื่ม

มาเสิร์ฟ ร่างบางไขว่ห้างพิงเก้าอี้บุกำมะหยี่สีแดงเบอร์กันดีคล้ายโซฟาพลาถมองคนที่นั่งตรงกันข้าม

"ก็โอเคนะ"

เมี่ยงมองไปรอบๆ เพื่อดูบรรยากาศในร้านที่ตกแต่งสวยงามหรูหรา ผู้คนแต่งตัวดี ไฟที่เปิดสลัวๆ ทำให้ทุกคนดูสวยดูหล่อกันไปหมดโดยเฉพาะสาวๆ ที่แต่งตัวเหมือนมาแข่งกันเซ็กซี่

"อะไรกัน! นี่แกไม่รู้สึกตื่นเต้นยินดีเลยหรือ ที่นี่เป็นผับหรูสุดๆ เลยนะ แค่ว่าเข้าคืนนี้ๆ ก็แพงมากแล้ว ฉันอุตส่าห์จับแกแปลงโฉมแล้วพามาเปิดซิงครั้งแรก ช่วยทำหน้ายินดีหน่อย"

~ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ~

โลลาต่อว่าเพื่อนแข่งกับเสียงเพลงด้วยสีหน้าเหมือนอยากจับอีกฝ่ายมาเขย่า เธออุตส่าห์ถอดใจจากโซนแดนซ์ที่กำลังเปิดเพลงชวนให้ลุกขึ้นเต้นมานั่งที่โซนนี้อย่างที่เพื่อนต้องการแล้ว แต่อีกฝ่ายกลับทำหน้าที่เรียบเฉยราวกับว่าเธอพาไปนั่งกินข้าวที่ร้านขายข้าวแกงหน้าปากซอยอย่างงั้นแหละ

"พูดจาอะไรน่าเกลียด"

เมี่ยงมองเพื่อนด้วยสายตาตุๆ โลลา ก็แค่พาเธอมาผับครั้งแรกเพื่อฉลองวันคล้ายวันเกิดที่เธออายุครบยี่สิบปี แต่พูดอย่างกับว่าจะพาเธอมา 'เสียสาว' ก็ไม่ปาน

อันที่จริงเมี่ยงก็ไม่ใช่คนเรียบร้อยนักหรอก แต่ที่เธอไม่เคยไปผับเพราะปกติไม่ชอบดื่มแอลกอฮอล์ ไม่อยากนอนตึกมาก และไม่ใช่คนสนุกกับเสียงเพลงถึงขนาดต้องไปเต้นในผับ เรียนก็หนักจะแย่แล้ว และถ้าจะเสียเงินทั้งที่ เธอขอเสียไปกับอาหารดีๆ ไปเที่ยวต่างจังหวัด หรือเสื้อผ้าสวยๆ ยังจะดีกว่า

"คราวหลังจะไม่พามาด้วยอีกแล้ว" โลลาทำหน้าอง

"แหม! อย่านอนเลยนะ วันนี้วันเกิดฉันนะ" เมี่ยงยิ้มอ่อน

"ก็วันเกิดของแกไง ฉันถึงได้พามาเปิดหูเปิดตา นี่ไม่ได้อยากให้เพื่อนใจแตกหรอกนะ แต่เดี๋ยวเรียนจบก็ต้องทำงาน เมื่อมีเพื่อนที่ทำงานพาแกไปเที่ยว แกจะได้ไม่ทำตัวเด๋อๆ ต่ำๆ ใจ"

"รู้แล้วว่าคุณแม่!"

เมียงตอบประหลาดเบาๆ โลกเป็นสาวสวยที่แสวงหาความแปลกใหม่ ให้ชีวิตเสมอ เธอเคยไปปาร์ตี้หลายครั้ง มีเพื่อนหลายกลุ่ม และมีประสบการณ์ในชีวิตหลากหลายกว่าเมียง ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่วางใจถึงขั้นปล่อยให้ตัวเองไปอยู่กับผู้ชาย เพราะโลลาระวังตัวและเอาตัวรอดเก่งเสมอ

"นี่ไปตระเวนปาร์ตี้มาแทบทั่วกรุงเทพฯ ขนาดนี้ แยกให้คำปรึกษาที่ลิลิตได้สบายเลยสิ"

เมียงชวนคุยพลางยกเครื่องดื่มขึ้นจิบไปด้วย 'ลิลิต' เป็นพี่ชายของโลกา เขาอายุยี่สิบเจ็ดปี ทำงานในผับตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย และเก็บเงินเก่งมาก กระทั่งเก็บได้ก้อนหนึ่งจึงมาเปิดร้านอาหารที่ผับ 'Sis and Bro' เป็นของตัวเอง เขาวางแผนมาเป็นปีและได้ข่าวว่าอีกไม่นานจะเปิดตัวร้านแล้ว

"โอ๊ย! ระดับที่ลิลิตแล้วไม่ต้องการคำปรึกษาจากฉันหรอก"

"จริงสินะ พี่ลิลิตนี่ก็เจ้าชายแห่งวงการผับเลยนี่นา"

"เออ รู้หมดอะย่านไหนมีอะไรดี"

"แล้วแกต้องไปช่วยงานที่เขามั้ย"

"ตอนนี้ยังเรียนอยู่ก็อาจแวะไปดูนิดๆ หน่อยๆ แต่ถ้าเรียนจบแล้วน่าจะต้องเข้าไปช่วยแบบเต็มตัว" พี่ชายเปิดกิจการทั้งที่โลลาจะไม่ไปช่วยได้ยังไง "แต่...อย่ามัววุ่นวายที่เรื่องฉัน เม้าที่เรื่องแกดีกว่า"

"เรื่องฉันมีอะไรให้เม้าทีละ"

"เรื่องที่มีโรคจิตตามแกไปถึงห้องไง"

"ถามทำไมเนี่ย พุดแล้วยังหลอนไม่หายเลย!"

เมียงทำหน้าที่เซ็งทันที เรื่องของเรื่องคือมีผู้ชายซึ่งไม่รู้ว่าเป็นใครมาดักเจอเธอที่มหาวิทยาลัย แรกๆ เมียงก็ไม่ได้สนใจเพราะคิดว่าถ้าเธอไม่เล่นด้วยสักวันเขาก็คงเบื่อแล้วหายไปเอง

แต่...เขาก็ทำให้เธอหลอนมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยการมาดักเจอเธอที่หน้าคอนโดฯ และที่พีคสุดๆ คือเมื่อสามวันก่อนเขามาเคาะประตูหน้าห้องเธอ ตอนกลางดึก!

เมียงไม่รู้จริงๆ ว่าผู้ชายคนนั้นรู้ว่าเธออยู่ห้องไหนได้อย่างไร แล้วขึ้นมาบน

คอนโดฯ ที่มีระบบรักษาความปลอดภัยค่อนข้างดีได้ด้วยวิธีไหน แต่ที่แน่ๆ คือเธอตกใจจนแทบเสียสติ

ตอนนั้นเมียงพยายามตั้งสติแล้วรีบโทรแจ้งนิติฯ ให้ขึ้นมาพาตัวเธอออกไปพอวันต่อมาก็ไปแจ้งความไว้ แต่ตำรวจดูไม่ค่อยจะสนใจ อีกทั้งยังบอกให้เธอพยายามทำใจ เมียงก็เลยขอไปค้างที่บ้านโลลาเป็นการชั่วคราวขณะคิดหาทางออก แต่จะอาศัยบ้านเพื่อนระยะยาวคงจะไม่เหมาะ

สมาชิกที่บ้านโลลามีกันสองพี่น้อง ถึงแม้จะไม่ได้มีฐานะยากลำบากแต่ลิลิตเป็นคนหาเงินเข้าบ้านคนเดียว เพราะพ่อกับแม่เสียไปเมื่อหลายปีก่อน อีกทั้งบ้านก็ได้หลังใหญ่โตและลิลิตเป็นผู้ชาย หากเมียงไปอยู่ร่วมบ้านนานๆ คงเป็นการรบกวนเขา และดูไม่เหมาะสมเท่าไร

ครั้งนี้จะไปขออยู่บ้านเพื่อนคนอื่นๆ เธอก็ไม่ได้สนิทกับใครถึงขั้นจะขออยู่ด้วยได้ หรือถ้าย้ายไปอยู่คอนโดฯ ใหม่คนเดียว เธอก็ไม่รู้ว่าจะเอาโรคจิตนั้นจะตามเธอไปอีกมั้ย

"ความช่วยเหลือเป็นเหตุซัดๆ"

"แกยังจะมาล้อเล่นอยู่อีกนะโลลา"

"ก็จริงนี่นา ขนาดแกเป็นพวกไม่ค่อยชอบแต่งตัวนะ ถ้าจัดเต็มจนสวยพริ้งขึ้นมาฉันว่ามีหนุ่มๆ ตามจีบแกไม่หวาดไม่ไหวแน่ แคนี่ยังมีคนเข้ามาบ่อยๆ แกมยังมีโรคจิตติดตามอีก"

"แกก็สวยแกมยังชอบแต่งตัว ทำไมไม่มีโรคจิตตามบ้างล่ะ"

"ฉันเป็นพวกมีรังสีป้องกันตัวเองแรงกล้าไยยะ พวกโรคจิตมันคงมีเซ็นส์ว่ามาวอวกับฉันมันจะโดนสวนกลับด้วยวิธีที่แรงกว่าแน่ๆ มันก็เลยไม่กล้ามายุ่งแล้วสรุปว่าพ่อกับแม่แกว่าไงบ้าง"

"แม่บอกว่าไม่ไว้ใจให้ฉันอยู่คนเดียวอีกแล้ว ท่านเป็นห่วงฉันมาก คุณยายฉันยังไม่ยอมให้อยู่คนเดียวเข้าไปใหญ่ แม่ก็เลยบอกว่าจะให้ฉันย้ายไปอยู่บ้านคุณป้า...เออ...แต่ไม่ใช่ป้าแท้ๆ หรือกะ ท่านเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของแม่ที่สนิทกันมากๆ ตอนเด็กๆ ฉันก็เคยไปเล่นที่บ้านนั้นบ่อยๆ"

เมียงโทรไปปรึกษาบุคลากรที่อยู่เสี่ยงรายแล้วพวกท่านก็ถึงความเห็นอย่างนั้น

เมื่อก่อนครอบครัวของเมียงซึ่งมีทั้งพ่อ แม่ คุณยาย และน้องชายอีกคนอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ กระทั่งพ่อเก็บเงินได้ก้อนหนึ่งจึงคิดจะลงทุนสร้างธุรกิจของตัวเอง บวกกับแม่มีที่ดินทำเลเหมาะๆ อยู่ที่เชียงใหม่ พวกท่านก็เลยตัดสินใจจะไปทำรีสอร์ทเล็กๆ แล้วครอบครัวเธอก็ย้ายไปอยู่ที่นั่นกันหมด

ตอนนั้นเมียงเข้ามหาวิทยาลัยพอดี เธอสอบติดมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศ พ่อกับแม่จึงให้เธอเข้าคอนโดฯ อยู่กรุงเทพฯ คนเดียวแล้วส่งเงินให้ใช้ทุกเดือน แม้จะไม่ได้อยู่ด้วยกัน แต่เมียงก็ติดต่อกับครอบครัวเสมอ ช่วงปิดเทอมก็บินไปหาและช่วยดูแลรีสอร์ทซึ่งกำลังเข้าที่เข้าทาง

"เฮ้! ใช้คุณป้าที่มีลูกชายหล่อๆ ที่แก่เคยเล่าให้ฉันฟังว่าแก่เคยคลั่งเขาหรือเปล่า"

ไลลาถามด้วยความตื่นเต้นหลังจากครุ่นคิดอยู่นาน

"ใช่..."

เมียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความหนักใจ ความจริงเธอควรจะได้ใจที่ได้เจอกับเขา แต่ 'เหตุการณ์บางอย่าง' ในอดีตทำให้เธอไม่อยากกลับไปเหยียบบ้านนั้นและไม่อยากเจอหน้าเขาอีกเลย

"แล้วทำไมต้องทำหน้าบูด แก่ควรจะได้ใจมากกว่านะ"

ไลลาจ้องหน้าเพื่อนอย่างคาดคั้นคำตอบ เมียงเคยเล่าให้เธอฟังตอนคุยกันเรื่องรักครั้งแรก แต่ก็ไม่เคยเอารูปให้ดูหรือบอกตรงๆ ว่าเขาเป็นใคร เพราะเมียงอายุเพื่อนเหมือนกัน

"ตอนนั้นฉันกึ่งเด็กกึ่งกำลังเป็นสาวอะแก แล้วฉันก็เผลอไปทำอะไรน่าเกลียดใส่เขา พอต้องเจอหน้ากันแกคิดว่าฉันจะมองหน้าเขาติดมัย แล้วถ้าเกิดเขารำลึกความหลังขึ้นมามันก็น่าอายนี่นา"

เมียงไม่ได้เล่าให้ไลลาฟังทั้งหมดว่าในอดีตเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่เธอเชื่อว่าใครเป็นเธอก็ต้องอับอายเช่นกัน หญิงสาวสาบานไว้ตั้งแต่นั้นแล้วว่าเธอจะไม่มีวันไปเจอเขาอีก

แต่สุดท้าย...ก็ต้องวนเวียนกลับไปเจอเขาอีกจนได้!

"แหม! แกก็แก๊งทำเป็นซ้ำๆ ไปสิ เหตุการณ์มันผ่านมาตั้งเจ็ดปีแล้ว คนเรามันก็ต้องมีพัฒนาการกันบ้าง แล้วแกสวยขึ้นชะชานานี้ ฉันว่าเผลอๆ"

เขาอาจจะม่ใจให้แกก่อนก็ได้นะ"

"ต่อให้เขามีใจ ฉันก็ไม่เล่นด้วยหรอก"

"ไม่เล่นด้วยจริงอะ"

"จริง! แกนี่มองอะไรเป็นเรื่องสนุกไปหมดเลยนะ"

"แล้วเขาเป็นยังไงบ้าง หล่อขึ้นมั๊ย เขาน่าจะอายุสักสามสิบสองปีแล้วปะ โห! กำลังแซ่บเลยอะแก แล้วพี่เขาเป็นลูกครึ่งด้วยใช้มั๊ย สาย ฝ. อย่างนี้ฉันชอบชอบ อยากจะเห็นหน้าเขาจัง"

"ตั้งแต่วันนั้นฉันก็ตัดเขาออกไปจากสารบบแล้ว ไม่เคยเจอกันเลย"

"แล้วแกไม่เคยไปส่องเฟซบุ๊ก ไอจี หรือทวิตเตอร์เขาบ้างหรือ"

"โน!"

"งั้นก็แสดงว่าแกยังไม่เคยเจอหน้าเขา ไม่รู้ว่าเขาเป็นยังไง"

"ใช่...และเขาก็น่าจะจำฉันไม่ได้เหมือนกัน"

"แค่คิดก็สนุกแล้ว ฉันอยากเห็นโมเมนต์ที่แกกับเขากลับมาเจอกันอีกครั้งจริงๆ เลย"

โลลาหัวเราะอย่างนึกสนุก แต่เมื่อยงแทบจะกลอกตามองบนใส่เพื่อน เธอคิดว่ายัยนี้ต้องดูซีรี่ย์มากไปแน่ๆ ถึงได้คิดว่าอะไรๆ ก็น่าตื่นเต้นยินดี แต่คนที่ต้องเจอจริงๆ นี่สิ...ยิ่งคิดยิ่งหนักใจ

เมื่อยยังจำเหตุการณ์สุดท้ายที่เจอ 'เขาคอนัน' ได้ดี และมันยังหลอกหลอนทุกครั้งที่เราถึงจนทำให้เธอลืมไม่ลงจริงๆ แม้ว่าตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาเธอจะพยายามลืมเหตุการณ์นั้นทุกวินาทีก็ตาม!

อีกด้านหนึ่ง...

"คุณคริสถูกใจเธอหรือครับ"

'เวทิต' ถามเจ้านายหนุ่มหล่อที่กำลังนั่งไขว่ห้างจิบวิสกี้อยู่ที่โซฟาโอเพ่นดวดตาสีน้ำเงินคมกริบคูนั่งกำลังจับจ้องสาวสวยคนหนึ่งที่กำลังคุยกับเพื่อน... เขานึกอยู่แล้วว่าเจ้านายต้องถูกใจเธอ

แม้ร่างบางจะนั่งอยู่ แต่เขาก็คาดเดาได้ด้วยความชำนาญว่าเธอน่าจะสูงราวๆ หนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร เธอสวมเดรสเกาะอกลูกไม้สีดำที่สั้น

เหนือเขาและแนบลู่วิ่งกับเรือนร่างทำให้เห็นว่าเธอมีรูปร่างที่งดงามเข้ายวน
แค่ไหน ไม่เพียงเท่านั้นทั้งแขนและขาเธอยังเรียวยาวน่าดูปลื้ม อีกทั้งผิวขาว
อมชมพูนั้นยังดูเนียนใสสัมผัสแล้วลื่นเกิน แม้เธอจะตัวเล็กไปหน่อย แต่มัน
ยิ่งทำให้เธอดูน่าทะนุถนอม

ว่าด้วยเรื่องหน้าตา...เธออาจจะไม่ใช่ผู้หญิงสวยจัดแบบดารานางเอก
แต่ก็มีเสน่ห์น่ามอง ก่อนหน้านี้เวทีที่เคยเดินสวนกับเธอตอนที่เธอถูกไป
เข้าห้องน้ำทำให้เขาเห็นว่าเธอมีดวงตากลมโตสดใส ขนตาขนยาวทำให้
ดวงตาดูหวานซึ้ง เรียกว่าโค้งงาม จมูกโด่งรี้น ริมฝีปากอวบเต็มหน้าจุมพิต
ใบหน้าอ่อนหวานค่อนข้างกลม แต่ก็ดูเข้ากับองค์ประกอบทุกส่วนบนใบหน้า
ยิ่งรวมกับผมยาวจรดเอวสีน้ำตาลที่เป็นลอนอ่อนๆ อย่างเป็นทางการยิ่งทำให้
เธอดูงดงามละมุนตา ในขณะที่เดียวกันก็ดูเซ็กซี่อย่างบอกไม่ถูก

"ก็น่ารักดี"

'คริส' ตอบสั้นๆ เขาไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่เวทีดูว่าเจ้านายถูกใจ
เธอแค่ไหน ปกติคริสแทบไม่ออกปากชมผู้หญิง แม้กระทั่งนางเอกสาวสวย
หรือนางแบบอินเตอร์ที่ได้เจอก็ยังไม่เคยชมเลย

"ถ้าคุณคริสอยากได้ ผมจะลองไปติดต่อเธอให้แน่ครับ"

"อย่าดีที่ว่า ทำทางเธอยังเด็ก"

คริสปรายตาไปมองเป้าหมายอีกครั้ง เขาไม่ปฏิเสธว่าอยากได้เธอ แต่ก็
ไม่อยากแสดงออกเกินไป เวทีจึงยิ้มบางๆ พลังคิดในใจว่า...หากทำให้
ผู้หญิงคนนั้นตอบตกลงได้ เจ้านายคงจะพอใจมาก

01.03 น.

ชั้น 24 โรงแรมลาภิบาลโยธิน

"โอ๊ย! นี่ยาเซเกินเรื่องได้มัยยัยเมีย"

ไอลาบอกคนที่เธอกำลังหิวปีกให้เดินดีๆ แต่ตัวเองก็เมาจนเดินเซ นี่ยัง
โชคดีที่เธอคิดได้ว่าการมาปาร์ตี้สองคนต้องเมาทั้งคู่แน่ๆ ก็เลยบอกลิลิตว่า
จะไม่กลับบ้านแต่จะเปิดห้องในโรงแรมนอน เพราะคงต้องเมาแอกกลับ
ไม่ไหว หรือถ้ากลับไปให้ลิลิตเห็นในสภาพนี้ก็คงโดนบ่นจนถึงปีหน้า

แม้ว่าลิลิตจะไม่ห้ามเวลาไหลาไปที่ยวกลางคืน แต่เธอก็รู้ว่าต้องอยู่บน
เงื่อนไขของการไม่เฝ้าจนดูแลตัวเองไม่ได้ แล้วสภาพเธอกับเมียงในตอนนี้...
เรียกว่าเฝ้าแต่ก็คงจะไม่ผิด

"ก็แกอะ สิ่งอะไรมาให้ฉันดื่ม" เมียงพูดเสียงอ้อแอ้ขณะเดินกอดเอวไหลา
ไปที่ห้องพัก เธอเวียนหัวจนอยากทิ้งตัวนอนในวินาทีนี้ "ฉันดื่มไปแค่ไม่กี่แก้ว
ถ้าคือกเทลธรรมดาคงไม่เฝ้าขนาดนี้"

"นิดหน่อยน่า แกจะได้รู้ทันใจเผื่อมีคนคิดจะมอมเหล้าแก"

"แกก็เลยมอมเหล้าฉันก่อนเนี่ยนะ แถมยังมอมตัวเองด้วย"

"ฉันยังไม่เฝ้าเว้ย" คนแกลิ่งสั่ง 'ของแรง' มาให้เพื่อนดื่มพยายามยืนยัน
หนักแน่น แต่เสียงก็อ้อแอ้พอกัน "แล้วมากับฉันมันไม่อันตรายนี่นา แกอย่าบ่น
นักเลยน่า ถึงห้องแล้ว"

"ทำไมห้องโชนี่มันดูไม่เหมือนโรงแรมทั่วไปเลยวะ ประตูห้องห่างกันจัง"

"โรงแรมหรูก็งี้แหละ พื้นที่ห้องก็ต้องกว้างเป็นธรรมดา แกจะสงสัยอะไร
เยอะแยะ"

ไหลาใช้คีย์การ์ดสแกนประตูอย่างไร้สติ ยังไม่ทันเอามือหมุนลูกบิด
แต่แค่เข้าไปชนเฉยๆ ประตูก็เปิดออกแล้ว ทว่าสองสาวเฝ้าจนไม่ทันสังเกตถึง
ความผิดปกตินี้จึงรีบเดินเข้าไปในห้อง

ไหลาตื่นตาตื่นใจกับห้องที่ทั้งกว้างขวาง สวยงามอลังการ แต่พอ
คิดได้ว่าราคาห้องนี้คือนหนึ่งสามารถเช่าห้องระดับปานกลางได้ตั้งหลายคืน
ก็ไม่ตกใจกับความอลังการนี้สักเท่าไร

ถ้าราคาแพงระดับนี้แต่ได้ห้องทั่วๆ ไปนั่นสิที่ควรจะตกใจ!

"สวยสมกับที่ยอมสละเงินเก็บจ่ายค่าห้องแพงๆ ให้รางวัลตัวเอง" ไหลา
พูดในขณะที่เมียงคลานไปนอนบนเตียงอย่างไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น "แกจะ
ไม่ชื่นชมห้องสวยๆ บ้างหรืออัยเมียง"

"สวยจ้าา" เมียงพึมพำขณะนอนคว่ำหน้าซุกหมอน

"อัยเมียง! เอ้า! หลับซะละ"

ไหลาส่ายหน้าให้เพื่อนพลาเงนตัวนอนลงบนเตียงบ้าง เพราะเธอก็เฝ้า
จนแทบไม่มีสติและอยากพักเต็มที่แล้วเหมือนกัน ทว่า...จู่ๆ โทรศัพท์มือถือ

ในกระเป๋ากางเกงยีนก็ตั้งขึ้น

"ฮัลโหลค่า" เธอรับสายด้วยน้ำเสียงที่พร้อมหลับเต็มที่

[เอ่อ...คุณไอลาหรือเปล่าครับ คุณลืมกระเป๋าไว้ในฝับนะครับ]

"อ้าว! เหมอคะ ฉันเดี๋ยวฉันจะออกไปเอาเดี๋ยวนี้แหละ ขอบคุณนะคะ"

ไอลาพยายามดึงสติกลับมา เธอไม่แปลกใจที่พนักงานในฝักรู้ชื่อและเบอร์โทรศัพท์ของเธอ เขาคงจะดูชื่อจากบัตรประชาชนที่อยู่ในกระเป๋าแล้วนำไปค้นข้อมูลที่เราเคยบันทึกไว้ตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาใช้บริการในฝับนั่น... หญิงสาวจัดตัวเองลุกขึ้นนั่งด้วยความเซ็งสุดขีดที่มันแต่คิดจะแบกเพื่อนกลับมาห้องพักจนลืมกระเป๋าถือของตัวเอง ครั้นเธอจะไม่รีบไปเอาก็ไม่ได้อีก

"เซ็งชะมัด!"

หญิงสาวบ่นพึมพำด้วยความหงุดหงิดจิตใจขณะที่รีบเดินออกไป ไอลาคิดว่าจะรีบไปเอากกระเป๋าแล้วกลับมานอนต่อให้เร็วที่สุด

01.32 น.

ห้อง 2324 โรงแรมลาภิศโยธิน

"ถูกแล้วๆ ห้องนี้แหละ"

ไอลามองหมายเลขบนประตูห้องแล้วก้มมองหมายเลขบนคีย์การ์ดอีกทีเมื่อเห็นว่าหมายเลขตรงกันเธอจึงใช้มันสแกนก่อนจะเปิดประตูเข้าไป แต่เธอก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าลักษณะห้องดูจะแคบลงไปพอสมควร แถมยังดูไม่หรูหราเหมือนเดิมราวกับว่า...มันเป็นคนละห้องกัน

"สงสัยจะเมาจนเบลอละแล้วเรา"

ไอลาส่ายหน้าก่อนจะเดินไปทิ้งตัวนอนลงบนเตียงโดยไม่สนใจลักษณะห้องพักอีกต่อไป เพราะเธอร่องจันทนไม่ไหวแล้ว อีกทั้งยังคิดว่าตัวเองคงเมาจนลึบสนและเบลอลจนจำผิดไปเอง

"เมื่อย! แกอยู่ไหนวะ"

ไอลาเรียกหาเพื่อนเมื่อไม่เจออีกฝ่ายอยู่บนเตียง แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงตอบกลับมา

"สงสัยเข้าห้องน้ำแล้วเมาหลับไปแห่งๆ นอนตรงนั้นไปก่อนนะเพื่อน"

ฉันง่วง ไม่ไหวแล้ว"

โลลาไม่มีกะจิตกะใจจะแบกเพื่อนออกมาจากห้องน้ำ ความง่วง ความอ่อนเพลีย และฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้เธอหลับไปในทันที...โดยไม่รู้ตัวเลยว่าได้เผลอพาเมียงไปทิ้งเอาไว้ในห้องของใครอีกคน!

01.33 น.

ห้อง 2423 โรงแรมลาภิบาลโยธิน

"ฉันมาที่ห้องแล้ว ไม่ต้องห่วงหรอก"

คริสบอกเวทิตหลังจากแยกกันที่หน้า Chandelier Club แล้วเขาก็ขึ้นลิฟต์มาที่ห้องพักตามลำพัง ส่วนอีกฝ่ายกลับไปค้างที่คอนโดฯ ส่วนตัวเวลาชายหนุ่มอยู่ที่โรงแรมจนดึก เขาก็มักจะไม่กลับบ้านแต่นอนพักที่นี้แทน และห้องนี่ก็เป็นห้องวิโอบีที่ไม่ค่อยให้แขกจงหากไม่มีความจำเป็นจริงๆ

ด้วยความที่คริสเป็นคนรักความสะอาด ทุกอย่างต้องเป๊ะ ดังนั้น... ทุกครั้งที่เขาจะเข้าพัก เวทิตจะต้องให้แม่บ้านมาทำความสะอาดอีกรอบเสมอไม่ว่าจะตื่นตื่นแค่นั้นก็ตาม

"แค่นี้ละ"

ร่างสูงดวงสวยมือขวาที่โถมมาเช็คว่าเขามาถึงห้องพักอย่างปลอดภัยหรือไม่ราวกับว่าเขาเป็นเด็กประถมที่ดูแลตัวเองไม่ได้ จากนั้นก็เปิดประตูเข้าไปในห้องพักสุดหรู

คริสปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีดำและเดินไปที่เตียงเพราะอยากทิ้งตัวนอนเต็มที ทว่า...ภาพที่เห็นบนเตียงกลับทำให้เขาชะงัก และสว่น้อยร่างอรชรที่หลับอยู่บนนั้นก็ทำให้เขาต้องกระตุกยิ้ม

"ร้ายจริงๆ นะ! ไอ้เวย์!"

คริสพึมพำขณะที่ดวงตาคมกริบยังมองร่างบางบนเตียง เขาคิดว่าเวทิตคงติดต่อง 'เธอ' มาให้เขาเป็นแน่ถึงได้โถมมาเช็คว่าเขาถึงห้องหรือยัง แต่ที่ ไม่ได้บอกก่อนก็เพื่อให้เขาเซอร์ไพรส์

อันที่จริงคริสคิดว่าเธอคนนี้ยังดูเด็กเกินไป แต่ในเมื่อเธอเข้าฝั๊บได้ก็น่าจะอายุไม่ต่ำกว่าสี่สิบปีแล้ว และเธอยินดีมานอนรอเขาถึงในห้องแบบนี้

ก็แสดงว่าเธอต้องยินยอมพร้อมใจ

ถ้าเขาขัดศรัทธาของลูกน้องก็เรียกว่าโง่เต็มทีแล้ว!

"นี่..."

คนตัวสูงปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตเสีจก็โยนมันลงบนพื้นเผยให้เห็นรอยลัก
รูปสิงโตเท่ๆ ขนาดเท่าฝ่ามือบนแผ่นอกข้างซ้าย จากนั้นเขาก็ปลดเข็มขัดแล้ว
กระชากมันทิ้งไป ก่อนจะปลดกระดุมกางเกงยีนเพื่อลดความอึดอัดจนเผย
ให้เห็นร่างกายสุดเซ็กซี่ที่ได้รับการดูแลอย่างดี

ชายหนุ่มเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เขามีเรือนผมหยักศกเล็กน้อยสีดำ
แบบคนเอเชีย แต่ดวงตาคมกริบเป็นสีน้ำเงินราวกับไพลินล้ำค่า ดวงหน้า
หล่อเหลาคมคายค่อนข้างไปทางตะวันตกมากกว่าเอเชีย เขามีจมูกที่โด่งเป็น
สันคม ริมฝีปากหยักลึกได้รูป แม้ดวงตาจะถูกล้อมด้วยแพขนตาที่หนากว่า
ผู้ชายทั่วไป แต่นัยน์ตาที่ค่อนข้างดูทำให้เขามีเสน่ห์อย่างน่าเกรงขาม และ
ค่อนข้างไปทางดูดีมากกว่าจะอ่อนโยน

ในขณะที่เดียวกันมันก็ทำให้เขามีเสน่ห์แบบผู้ชายอย่างเข้มข้นขึ้น
ด้วย...

คริสเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ ความสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบเอ็ดเซนติเมตร
ทำให้เขาโดดเด่นเสมอ เมื่อบวกกับบุคลิกมั่นใจในตัวเองแล้วยิ่งทำให้เขา
ดูสง่างาม ชายหนุ่มมีไหล่และแผ่นอกกว้างที่แน่นไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ หน้าท้อง
เป็นลอนซิกซ์แพ็คส์ชัดเจนนแล้วไหนจะแนววีคัตเห็นเอวขอบกางเกงยีนไหลดต่ำ
นั้นอีก

ผู้หญิงคนไหนเห็นเขาในเวลานี้ก็พร้อมจะยอมสยบให้เขาทั้งนั้น!

ความว่องของคริสหายไปเป็นปลิดทิ้งแล้ว เขาค่อยๆ ทิ้งตัวลงบนเตียง
ก่อนจะคลานเข้าไปคร่อมอยู่เหนือร่างบาง...เมื่อมองเธอใกล้ๆ หัวใจเขาก็ยิ่ง
เต้นแรงด้วยความปรารถนา

เธอเป็นสาวแรรุ่นที่เปรียบดังดอกกุหลาบขาวแสนสวยที่เพิ่งผลิบาน
กลิ่นกายเธอละมุนด้วยกลิ่นแป้งเด็กผสมสานกับกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่เป็นกลิ่นกายสาว
โดยเฉพาะ ผิวพรรณเธอเป็นสีชาวมชมพูเรียบเนียนเต่งตึงน่าสัมผัสและ
น่าประทับใจจนลูบลงไปทั้งเนื้อทั้งตัวจริงๆ

คริสไม่รอช้า...เขาทาบริมฝีปากเข้าหาริมฝีปากของร่างบางทันที

อาจเพราะหญิงสาวคิดว่ากำลังจะขึ้นห้องแล้วจึงไม่ได้เติมลิปสติก ทำให้เขาไม่ต่อจรัลคาญกับสิ่งแปลกปลอมที่เคลือบอยู่บนริมฝีปากนุ่มที่เป็นสีแดงระเรื่ออย่างเป็นธรรมชาตินี้

เขาจูบเธออย่างเซื่องช้าราวกับยังมีเวลาเหลือเพื่อ ริมฝีปากร้อนนั้นค่อยๆ กดแนบแน่นลงกับริมฝีปากอ่อนหวาน ก่อนที่เขาจะค่อยๆ ถอนจูบออกมาแล้วกดย้ำลงไปอีกครั้งด้วยความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น เน้นย้ำยิ่งขึ้น แล้วค่อยๆ นวดเพ้นริมฝีปากนุ่มด้วยริมฝีปากเขาอย่างเย้ายวน

เพียงแค่นี้ได้สัมผัสร่างได้อาณัติผ่านการจูบ ร่างกายสูงใหญ่ก็ร้อนรุ่มจนเขาต้องผ่อนลมหายใจหนักๆ อีกหลายครั้ง แล้วสัมผัสเธอให้ลึกซึ่งมากยิ่งขึ้นด้วยการทำให้ริมฝีปากของเธอเผยอแยกออกจากกัน ก่อนที่ปลายลิ้นร้อนของเขาจะล่องล้ำเข้าไปในโพรงปากเธออย่างไม่อาจห้ามใจ

คริสจุ่มพิตร่างบางซ้าๆ ย้ำๆ ปลายลิ้นเขารูกรานในโพรงปากเธอราวกับเสาะหาความหวานอย่างโหยหาทั้งๆ ที่เรื่องผู้หญิงนั้นเขาไม่เคยอดอยากปากแห้ง แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเธอคนนี้ถึงได้ปลุกปั่นความต้องการของเขาได้มากมายนัก หัวใจของชายหนุ่มเต้นแรง เลือดในร่างกายเหมือนกำลังสูบฉีดแรงขึ้น กล้ามเนื้อตึงเครียดไปหมดเพียงแค่นี้คิดว่าเขาจะได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับเธอในอีกไม่ช้านี้

ชายหนุ่มสูดลมหายใจหนักๆ ขณะลิ้นริมฝีปากซุกใช้ต่ำลงมายังชอกคอหอมละมุน ส่วนมือเรียวยาวก็ค่อยๆ จัดการกับเตรสบนร่างกายบอบบางไปด้วย เขาสัมผัสเรือนกายเธออย่างหลงใหล ทำทุกอย่างด้วยความคล่องแคล่วไม่มีติดขัด และไม่ทำให้ร่างเล็กรู้สึกกระคายเคืองแม้แต่น้อย

แน่นอน...คริสผ่าน 'สนามรัก' มานับไม่ถ้วน เขามีประสบการณ์ชกโชนถูกจัดเป็นสื่อร้อยที่อันตรายเพราะเขี้ยวเล็บเต็มมือคนหนึ่ง และที่ผ่านมาไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนปฏิเสธเขา

"อื้อ"

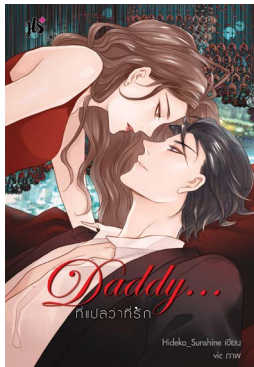
หญิงสาวร้องฮือฮัดในคออย่างขัดใจขณะเบือนหน้าหนีราวกับรำคาญที่ถูกรบกวนเวลานอน คริสได้กลิ่นแอลกอฮอล์บ้าง จากเธอทำให้คิดว่า

เธอกองเมาจึงเผลอหลับไป แต่เดี๋ยวกองจะรู้สึกตัวขึ้น แล้วเขานี้แหละที่จะทำให้เธอหายเมา และมีความสุขจนไม่อยากจะหลับอีกเลยทั้งคืน

"ไลลา... เล่นอะไรของแก"

ร่างบางบ่งเมีงำทั้งที่ยังหลับตาเมื่อคนตัวสูงซุกใช้ใบหน้าหล่อเหลาต่ำลงมาที่ไหล่เริ่ยวบาง เขาทั้งจูบทั้งไล้เลียเธอรากับกำลังละเลียดชิมของหวานขณะที่ฝ่ามือใหญ่รั้งร่างเธอที่เเหลือเพียงซุดชั้นในลูกไม้สีด้าอันแสนเ่ยยวนเข้าไปบดเบียดแนบชิดกับร่างกายแข็งแกร่งที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อซึกซึกที่เวลานี้คริสสามารถพุดได้เเลยว่าเขาต้องการเธอแทบจะคลั่ง!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624768.html>